

„Het Aethiopische menschenras staat op zulk een lagen trap van verstandsontwikkeling, dat het een overgang van den mensch tot dier uitmaakt; weshalve het en verstandeloos als het is, alleen door de zweep en de vrees kan gemaagd worden.“

Wie deze redeneringen veldingend en krachtig met voorbeelden wederlegd wil zien, wie zich wil laten overtuigen: de heer VAN HOËVELL heeft er door zijnen arbeid hem den weg toe geopend, de middelen toe aan de hand gedaan.

Met een uittreksel uit het artikel door H. O. MILLES, onder het opschrift: „de Inbuldiging en een wapenstilstand in „de Gids“ voor 1849. I. eindigt dit hoogst belangrijke geschrift van een onzer wakkerste volksvertegenwoordigers. Moge zij edel streven rijke en spoedige vruchten voor de ongelukkige slaven opleveren; moge het wapenschild van Suriname:

„Justitia-pietas-fides!“

weldra ophouden eene bloedige en bijtende persiflage te zijn.

De Minister van Koloniën heeft onlangs in de Eerste Kamer aangekondigd, dat de lange termijn van vijf jaren, voor de emancipatie in Oost-Indië bepaald voor die in West-Indië nog veel te kort zou zijn. Indien dus de commissie er ook zoo over denkt zal het nog zeer lang duren eer aan veertig duizend verdrukten en gemartelden het hoogste goed, *de vrijheid*, wordt weder gegeven. Moge dat toch het gouvernement in het algemeen en de slavenhouders in het bijzonder begrijpen, dat, zoo Directeurs en Administrateurs van plantages met hunne onderhoorigen voortgaan in deze vijf jaren nog zooveel mogelijk de slaven uit te mergelen en te doen renten, de dag der emancipatie misschien voor de bezitters, die van het verlies van hun effect, voor Nederland van dat van een harer koloniën kan zijn. En er sluimeren nog rijke elementen in onze W. I. bezittingen.

Door de uitgave van dit boek heeft de heer VAN HOËVELL geheel zijn vaderland aan zich verplicht. Hij behoude de kracht, hem voor onze belangen zoo noodig, ook opdat het hem vergund zij zijne belangrijke, dezer dagen hervatte, uitgave van zijne „reis over Java, Madura en Bali“ te voltooien, waarvan de uitvoering en, vooral de uitvoerige afbeelding, naar eene Balinesche teekening, in de eerste aflevering van het derde deel voorkomende, den heer P. N. VAN KAMPEN te Amsterdam evenzeer tot eer verstrekt, als de heeren Joh. NOMAN en ZONN te Zalt-Bommel trotsch op druk papier en plaatwerk der „slaven en vrijen“ mogen zijn.

Leiden, Jan. 1855. A. VAN DER HOOP, JRSEN.

Aan de klaauw kent men den leeuw. (*)

De *Nederlander* heeft vijf dagen besteed om de anti-revolutionairen, die in het kiesdistrict *Almelo* gevonden worden, ten slotte den raad te geven: „geef aan graaf SCHIMMELPENNINCK uwe stem.“

Die raadgeving is merkwaardig; niet, omdat de kandidaten der constitutionele partij op de ondersteuning van de *Nederlander* ooit gerekend hebben;

maar, omdat men van een Ministerie „dat door transactie-geest wordt geleid“, wellicht meer te wachten heeft dan van een krachtig Bewind, dat zich, zelfs niet door het sirengezang van eer- en heerschzuchtigen, laat afleiden van wat regt en plicht voorschrijven.

Het is evenwel eene onbarmhartige ondersteuning, die het Ministerie in de *Nederlander* heeft erlangd; want het wordt vooraf uitgenomerd en anti-revolutionairen-gewijs aan de kaak gesteld.

Het is eene niet hoogstvereerende aanbeveling, die graaf SCHIMMELPENNINCK is te beurt gevallen:

Het is een onbeduidende tegenstand — niet van medewerking ver verwijderd — dien de candidaat der constitutionele partij heeft ondervonden.

Lietten wij slechts op hetgeen werd gezegd:

„Zijn ook wij verplicht, of liever is het ons geoorloofd, door het ondersteunen der candidatuur, aan de insaandhouding van het Ministerie mede werkzaam, bijkans hadden we gezegd, medezigtig te zijn?“

Van een Ministerie hetgeen ook en vooral door medewerking onzer vrienden, althans onder den invloed van onze beginselen gekomen aan het bewind, zijn historischen oorprong bijkans als ware het eene schandvlek, verloochent, onze beginselen te keert gaat, onze regten miskent, op onze belangen, alleen ter tegenwerking acht geeft? een Ministerie, dat door de politiek van *apaisement*, met de wet op de kerkgenootschappen als gedenkteeken, ware en duurzame bevrediging op Christelijk-historischen grondslag belet heeft? een Ministerie waardoor, in het oogblik der toepassing eener nationale Staatkunde versmoed, en de parlementaire meerderheid, onder den indruk van omtandigheden en programma-beloften verkregen, verspeeld

(*) Wij mogen, nu waarschijnlijk de verkiezing te Almelo reeds beslist is, den lust niet onderdrukken, om, nu reeds, een enkel, voorloopig woord, omtrent de houding van de *Nederlander* in deze, te zeggen.

is? een Ministerie hetgeen, onder de lens eener tegenovergestelde rigting, onmiddellijk in het spoor, en thans, onder den schijn van een vrij en krachtig initiatief, bijkans aan den leidband van het vorig kabinet geraakt is?

„We zien ter verdediging tegen deze ziele van beschuldiging weinig kans. (!!)“

Waarom dan, na zulk een onbarmhartig oordeel, dit Ministerie ondersteund?

Bloot partijbelang en anders niet; enkel speculatie op de mogelijkheid, om, door te dreigen, en tegelijk te verheffen, door aan den kaak te stellen en tegelijk te liefkozen, door twee momaangezichten tegelijk te gebruiken, afhandig te maken van een, aan 't kussen zich vastklampend Bewind, wat het zat moeten laten vallen, om niet het kussen zelf te verliezen. Dat wordt voor ieder in de volgende woorden duidelijk gemaakt.

Een Ministerie komt somwijlen tot inkeer. Niet altijd zijn de duurgekochte lessen van eigen ervaring verloren voor een bewind.

In den zonderlingen transactie- en accommodatiegeest van dit Ministerie is er ook een waarborg dat het in levensgevaar, wanneer het weder op levensbehoud bedacht is, tot eerbiediging ook van onze regten zal worden gebracht.“

Het Ministerie wordt voor die ondersteuning tot eene aanzienlijke som in het grootboek der anti-revolutionaire partij gedebiteerd en de schuld zal dan geliquideerd zijn als aan de eischen der partij, hetzij dan uit overtuiging of uit zucht tot levensbehoud (om den oorsprong bekreunt men zich niet), zal zijn voldaan.

Het vorig Ministerie was voor zulk eene transactie niet vatbaar; van dat Ministerie was niets, langs den weg der *intrigue*, te bekomen; het gaf (hoe dwaas!) de voorkeur aan eigen val dan aan levensverlenging ten koste van het algemeen belang. De proef, die genomen is, om met het Ministerie THORBECKE „koopmanschap“ in stemmen en concessiën te drijven, was jammerlijk mislukt; en daarom — wat raakt het algemeen belang? — daarom alleen: weg met die „onhandelbare“ rigting!“

„Vroeger, in 1849, hebben wij bijkans wenschelijk geacht, dat Thorbecke eenige jaren aan het hoofd van een Ministerie mogt zijn. Die profneming is geschied. Maar wij kunnen thans geen genoegzamen grond zien om eene tweede profneming wenschelijk te achten. Er kan een tijd komen, die misschien reeds nabij is, dat elk Ministerie verkiezelijk zijn zou boven een Bewind, dat ons, wanneer hulp te pas komt, als overdrachtbare bondgenooten waardeert; zoodra het zich sterk genoeg waant, als overloftig ter zijde laat; ja zelfs, wanneer onze teederste belangen en heiligste regten op het spel zijn, alsof wij de meest gevaarlijkste tegenpartij waren, bestrydt.“

Armzalig bewind, dat tot zulk een prijs het leven moet rekken!

Wij gaan een stapje verder.

„Doch, indien wij de candidatuur van graaf Schimmelpenninck. mogen ondersteunen, voor zoover de levensverlenging van dit Ministerie door zijne wederverschijning op het Staatstooneel bedoeld wordt, heeft ze voor ons niet, uit een ander en zeer gewichtig oogpunt, bezwaar?“

„Wanneer we denken aan de wet op het Onderwijs?“

„De graaf Schimmelpenninck is, in het Rapport van Z. M. over de Grondwetherziening van 1848, de lofredenaar der gemengde scholen geweest.“

„De graaf Schimmelpenninck heeft, in 1854, tegen het voorstel van den heer Groen, waar het de regten der Ouders en de vrijheid van geweten gold, gestemd.“

„Wat heeft hij verrigt?“

„Er is tweederlei klagt.“

„In 1848, als hoofd van het nit de Maartsche vlagen opgekomen Bewind, heeft hij, in een rapport aan den Koning over de Grondwetherziening zich als bestrijder van de vrijheid van onderwijs, en als vriend van de gemengde openbare scholen, als voorstander niet enkel van de wet van 1806, maar ook van de wetverderende traditie kenbaar gemaakt. Fel is zijne afkeuring geweest van artikel 183 van het Ontwerp van gewijzigde Grondwet.“

„Later, in 1854 — en dit is de tweede reden van beklag — werd de volharding van graaf Schimmelpenninck in zijn gevoelen blijkbaar.“

„Hij heeft tegen het voorstel van den heer Groen, ter bescherming tegen onverdraagzaamheid, gestemd.“

Het signalement van den candidaat is niet vleijend: tegenstander der vrijheid van onderwijs bij de grondwets-herziening, en bestrijder van de toepassing dier vrijheid zoo als zij bij die herziening is gewaarborgd.

„Evenwel is er betere verwachting van graaf Schimmelpenninck, wanneer hij een opzettelijk onderzoek aan de Wet op het Onderwijs zal hebben gewijd.“

De geheele aanbeveling rustte derhalve op een vermoeden van karakterloosheid, beginselloosheid, onverdedigbare zwakheid? Zou zij niet meer kwaad dan goed stichten, de keuze niet eer benadeelen dan begunstigen?

Maar, waarop rust nu die pompeuse exploitatie van een invloed, die bij de verkiezing heeschend zou zijn?

De redenering van de *Nederlander* behaagt niet altijd, en in de laatste tijden wel het minst aan vele

leden der anti-revolutionaire partij, noch op kerkelijk, veelmin op staatkundig gebied.

Een weekblad der *Afgescheidene* schied nog onlangs:

„Wat zal de *Nederlander* zeggen, zoo het ten jongsten dage zal heeten, door uwen invloed zijt gij grootelijks oorzaak geweest, dat de *Kerk* in Nederland is versnipperd?“

En wat heeft de *Nederlander* op staatkundig gebied anders gedaan, dan de pogingen om de lasten der Natie te verminderen en te belemmeren, ofschoon het de onaanzienlijken dezer wereld wel wilde gebruiken tot bereiking van eer- en heerschzuchtige oogmerken.

Wat ook de uitkomst der verkiezing zij: het Ministerie is voor de ondersteuning niets verschuldigd en de constitutionele partij zij over de bestrijding niet verstoord.

Aan de klaauw kent men den leeuw.

Buitenland.

ALGEMEEN OVERZICHT.

Heezar het reeds bekend is tot welk een aanzienlijk bedrag de leening van 500 millioen was gestegen, heeft echter het officieel verslag van den minister van finantiën een levendigen indruk gemaakt. De daarin medegedeelde uitkomsten overtroffen de hoogst gespannen verwachting.

Vooraf verdient het groot aantal inschrijvers opmerking. Er zijn 177 duizend, van welke te Parijs alleen 51 duizend wonen.

Het is waar er zijn onder de inschrijvers voor kleine sommen vele geleende namen: het blijft niettemin een belangrijk feit, dat het bedrag der inschrijvingen de gevraagde som verre oortrefte.

Het Fransche wetgevend lichzaam heeft zich dezer dagen bezig gehou en met de beraadslagingen over het wetsontwerp strekkende tot het verlenen van pensioenen aan de weduwen der generaals Bugeaud en St. Arnaud. Die pensioenen zouden voor ieder eene som van 20,000 francs bedragen.

Er is niets belangrijks mede te deelen omtrent de onderhandelingen, welke te Wenen zullen worden geopend. De telegraaf heeft medegedeeld, dat de vertegenwoordigers van Frankrijk en Engeland kennis bekomen hebben der toezending hunner instructiën; wij moeten thans de aankomst dier instructiën te Wenen afwachten.

Van het oorlogstooneel ook geen nieuws. Het blijkt, dat het bericht van de *Morning Advertiser* over het openen van het vuur op den 8sten geheel onjuust was.

Eene dépêche uit Pera (Constantinopel) van den 11den, bevattende berichten uit de Krim tot den 9den, spreekt er niet geen enkel woord van.

Zij gewaagt eenigzins van een vruchteloos uitval op den nacht van den 8sten op den 9den.

De telegraaf heeft onze lezers gister reeds bekend gemaakt met hetgeen er is voorgevallen op de meeting waarbij de heer Cobden heeft gesproken en van de oorlogszuchtige gezindheid, welke daar werd aan den dag gelegd. De toevloed van toehoorders was zoo groot, dat men geen zaal had groot genoeg om ze alle te kunnen bevatten. De meeting heeft dan ook in de open lucht plaats gehad; in weerwil van het ongunstige weder duurde zij vier uren.

Er worden belangrijke bijzonderheden medegedeeld omtrent de vermeerdering van krachten, welke de Fransche regering voornemens zou zijn toe te voegen aan het vreemde legioen, en zulks met behulp der inlijving, welke in Zwitserland zal plaats hebben. Het legioen zal bestaan uit eene divisie van twee brigades, die tot bevelhebber zullen hebben, de een den kolonel Ochsenbein en de andere den kolonel Ritter, beiden thans in Zwitsersche dienst.

De *Opinione* van Turin, zegt wel onderrigt te zijn, dat het vertrek der Piemontesche hulptroepen naar het leger in het Oosten is bepaald op 28 Februarij. Het contingent, voegt dit blad er bij, zal 20,000 man zijn, waarvan 15,000 vertrekken en 500 de reserve uitmaken zullen.

Het expeditie-corps onder bevel van generaal della Marmora, Minister van Oorlog, zal drie afdelingen vormen ieder van 5,000 man, en zamengesteld uit cavallerie en artillerie.

De *Opinione* meldt, o. a. dat generaal Du Rorin, getijmen weet ontslagen als minister van buitenlandsche zaken te Piemont, benoemd is tot generaal bij het wapen der artillerie.

De *Berl. Zeit.* meldt, dat, met uitzondering van den heer Scheel al de leden van het kabinet, welke slechts gedeeltelijk die betrekking bekleeden, thans definitief de verschillende portefeuilles hebben aanvaard.

De Spaansche Cortes hebben in hare zitting van den 13den de beraadslagingen voortgezet over de onverenigbaarheid van het parlementaire mandaat met eene openbare bestreking; art. 1, dat het beginsel der wet bevat, is aangenomen; maar evenzeer art. 3, het welk daarmede in strijd is.

Staten-Generaal.

Tweede Kamer.

Voorloopig Verslag over het voorstel van drie leden tot afschaffing van den accijns op het gemaal der rogge. (Vervolg en Slot.)

§ 6. Het gewigt van deze laatste bedenking werd door de meeste leden erkend in wier oog de afschaffing van den accijns op het gemaal het meest strookt met het algemeen belang. Ook zij konden om de aangevoerde reden de bloote afschaffing van den rogge-accijns moeijelijk overeen brengen met de lessen der staathuishoudkunde. Tevens gaven zij toe, dat tegen die gedeeltelijk afschaffing van den accijns op het gemaal nog twee andere hoofdbedenkingen bestaan, die niet ligt geheel uit den weg te ruimen waren.

In de eerste plaats zou de verligting van lasten, welke langs dien weg te weeg zou worden gebragt, zeer ongelijk werken in bepaalde gedeelten des Rijks, ten koste van andere, op eene onbillijk wijze bevoordeelen. Het is een bekend feit, dat in Zeeland, in een deel van Friesland en in bepaalde streken van Gelderland, zoo als in den Bouwmeier- en Tielerswaard, de bevolking bijna uitsluitend tarwebrood eet, om de zeer natuurlijke reden, dat daar nagenoeg geene rogge wordt geteeld; terwijl er weder andere provincien zijn, waar het roggebrood meer bepaald het volksvoedsel uitmaakt. Men behoeft de statistieke opgaven slechts in te zien, die door de Regering omtrent het verbruik van tarwe en rogge in de verschillende provincien gedurende het jaar 1853 zijn medegedeeld, om zich te overtuigen hoe groot in dit opzigt het verschil is. Daaruit blijkt bij voorbeeld, dat het verbruik voor ieder hoofd der bevolking in 1853 bedragen heeft: in de provincie Zeeland 111 1/2 pond tarwe en 24 pond rogge; in de provincie Zuidholland 58 1/2 pond tarwe en 36 pond rogge; in de provincie Groningen 9 1/2 pond tarwe en 72 pond rogge; in de provincie Drenthe 6 pond tarwe en 100 rogge. De afschaffing van den rogge accijns zou ons in de beide laatstgenoemde provincien nagenoeg gelijk staan met geheele opheffing van het gemaal in Z. Holland en vooral in Zeeland daarentegen eene betrekkelijk zeer geringe vermindering van lasten te weeg brengen. De onbillijkheid, die daarin gelegen is, springt te meer in het oog; als men bedenkt, dat bij de afschaffing der schaalregten op het buitenlandsch graan geheele opheffing van het gemaal is toegezegd; dat deze toezegging vooral welkom moest zijn aan de bevolking van eene provincie als Zeeland, waar de meeste tarwe verbruikt wordt; en dat desniettemin thans zulk eene provincie onevenredig bezwaard zou blijven. Men voerde wel daartegen aan, dat het meer uitsluitend gebruik van tarwebrood een kenteeken is zoo niet van weelde, dan toch van meerdere welvaart, daar het zich niet denken laat, dat ergens in ons Vaderland, indien de minvermogende stand daaraan behoefte had, geen genoegzame toevoer van rogge zou kunnen plaats hebben, en dat de wetgever dus minder zwaarigheid behoeft te maken om daar een zwaarder last te laten bestaan, waar die gemakkelijker kan gedragen worden. Doch van de andere zijde werd de juistheid dier gevolktrekking ontkend, ten minste voor zoover het platteland van bepaalde gewesten betreft. Daar is het gebruik van tarwebrood zoo zeer eene volksgewoonte, dat geene wet daarin verandering kan brengen. Ook de armste voedt zich in sommige streken van Zeeland met die soort van brood. De wetgever moet zich, ten minste eenigermate, naar de volkszaken schikken. Daarenboven hangt het hierbedoelde volksgebruik naauw zamen met het verbouwen van tarwe. Als een Zeeuwisch landbouwer zijne daglooners niet met geld maar met eene bepaalde hoeveelheid tarwe betaalt, geven deze laatste, zoo zij van dat graan tot eigen gebruik brood bakken, geen bewijs, dat zij bijzondere welvaart genieten. Nog werd door enkele leden aangevoerd, dat het in stand houden van den accijns op de tarwe, als die op de rogge wordt afgeschad, ook daarom verkeerd zou zijn, omdat in de eerstgenoemde belasting eene premie voor de buitenlandsche hoven de inlandsche tarwe ligt. Het is toch een bekend feit, dat van hetzelfde gewigt van buitenlandsche tarwe meer brood kon worden gebakken dan van dat van binnenlandsch graan.

Het tweede hoofdweg waar tegen het voorstel, zoo als het daar ligt, bestaat naar veler oordeel daarin, dat als de accijns voor de tarwe alleen blijft bestaan en de rogge voortaan onder de onbelaste granen wordt gerangschikt, de fraude zeer groot zal worden, zonder dat er genoegzame middelen bestaan om die te keeren. Bij peelingen op den molen en bij een bakker zal men tarwemeel voor rogge kunnen laten doorgaan, om plaats gehad hebbende verzuim omtrent den accijns van het gemaal dertarwe te betalen. Te gelijk zal het clandestien vervoer van tarwe niet behoorlijk kunnen worden teruggegaan. Men wijst ook, ook naar aanleiding van een niet lang geleden gevoerd regtsgeeding, te moeten aannemen, dat zelfs schadelijke middelen geene middelen bezit, om met afdoende zekerheid tarwemeel van roggemeeel te onderscheiden. Enige leden, die het voorstel der drie leden allezins onbillijk achten, gaven te kennen, dat zij het overgewicht van deze bedenking niet konden bevoeden. Het zulk een gemakkelijke zaak, tarwemeel voor roggemeeel te laten doorgaan, dan meenden zij te moeten vinden, waarom thans niet te dien aanzien meer algemeen plaats vindt. De prikkel daartoe bestond immers bij

het bestaande stelsel in nagenoeg even groote mate, als na de afschaffing van den rogge-accijns het geval zou zijn. De accijns bedraagt met opcenten en zegel voor de tarwe f 2.70, voor de rogge 61 cents per honderd pond. Het verschil tusschen die beide sommen en dus ook de winst, in het onderstelde geval door smokkelarij te verwerven, klimt in dezelfde evenredigheid als de gemeentelijke opcenten op den rijks-accijns meer bedragen, en die opcenten zijn, gelijk men weet, in sommige steden tot 200 of zelfs tot 300 opgevoerd.

Op deze tegenwerping werd geantwoord dat men zich daarbij de werking van den accijns op het gemaal, zooals die thans geheven wordt en volgens het voorstel geheven zou worden, niet duidelijk genoeg voor den geest bragt. De accijns wordt betaald van het graan vóór het naar den molen gebragt wordt. Van dat oogenblik af wordt het belaste graan en daarna het daarvan afkomstige meel door accijns-biljetten gedekt, omtrent welke onderscheidene formaliteiten zijn voorgeschreven, bestemd om misbruik tegen te gaan. Maar nu ligt juist het bezwaar daarin, dat, volgens het voorstel, zich op den molen, naast het veraccijnsde tarwemeel, daarvan niet te onderscheiden roggemeeel zal bevinden, hetwelk noch daár, noch later bij het vervoer door biljetten wordt gedekt. Verscheidene leden konden dan ook de vrees niet verbergen, dat, zoo men zich tot de afschaffing van den rogge-accijns bepaalde, het gevolg zou moeten zijn, dat of de tarwe-accijns in verre na het geraamde bedrag niet opbragt en dus allengs blijken zou onhoudbaar te zijn, of weldra de noodzakelijkheid zou worden ingezien, om de ophrengst van den tarwe-accijns door belemmerende bepalingen ook met opzigt tot het onbelaste graan te verzekeren. In het laatste geval zouden zeer zeker de wenschelijke gevolgen, die men zich van de afschaffing van den rogge-accijns voorstelt, slechts zeer gedeeltelijk verwezenlijkt worden, terwijl in het eerste 's Rijks financiële belangen zeer wezenlijk konden worden gekrenkt.

§ 7. Naar aanleiding van al deze overwegingen heeft de meerderheid der in de afdeelingen tegenwoordig zijnde leden verklaard, dat zij de afschaffing van den accijns op het gemaal, maar dan ook van die belasting in haar geheel, als eene hoogst wenschelijke zaak beschouwde en daarop, zooveel in haar is, meente te moeten aandringen. Overtuigd echter, dat de schatkist de vier en een half miljoen gulden, welke door dezen maatregel jaarlijks aan de gewone middelen tot dekking der staatsuitgaven zouden worden onttrokken, nog goenszins geheel kon missen, wilde diezelfde meerderheid eene gedeeltelijke aanvulling van dat gemis door het invoeren eener nieuwe belasting of het verhoogen van bestaande belastingen.

Ook de keuze van dat equivalent is in de afdeelingen besproken, doch niet op zoodanige wijze, dat van eene gevestigde overtuiging daaromtrent bleek. De Commissie van Rapporteurs moet zich dus, wat dit punt betreft, bepalen tot de vermelding, dat in de meeste afdeelingen, als middel om het tekort aan te vullen, eene admodiatie van den accijns op de tarwe is genoemd; dat ook, in verband met de hooge prijzen der voortbrengselen van den grond, eene verhooging der opcenten op de grondbelasting als zeer denkbaar is voorgesteld, ofchoon er dadelijk leden waren die zulk een denkbeeld als ten hoogste onregtvaardig en verkeerd verwierpen; en dat onder de nieuwe belastingen, welke invoering men mogelijk achtte, van eene belasting op den tabak, als kennelijk een artikel van weelde, is gewag gemaakt. Ook werd weder gesproken van de invoering eener zoodanige belasting op de renten, als in de laatste jaren bij de Tweede Kamer in beraadslaging is gebragt. De meeste leden, die zich over dit punt uitlieten, gaven echter te kennen, dat zij eene belasting op de inkomsten, in welken vorm ook, ten hoogste afkeurden, en er waren die verklaarden den gedurigen aandrang op de afschaffing van accijnsen ook daarom niet ledewezen te zien, omdat, zoo men aan dien aandrag te veel toegaf, zoo ligt de invoering eener income-tax als onvermijdelijk zou worden voorgesteld.

Ondergeschikt aan de voorafgaande algemeene beschouwingen is met opzigt tot den tekst van het door de drie leden ingediend wetsvoorstel het volgende in de afdeelingen te berde gebragt.

Op dat wetsvoorstel slaat eene algemeene aanmerking. Zoo werkelijk alleen de accijns op het gemaal der tarwe behouden bleef, zou het zeer wenschelijk zijn, dat een nieuwe algemeene wet omtrent die belasting tot stand wierd gebragt. Men zou anders vreezen, dat allig omtrent sommige voorschriften der wet van 1833 en de daarin bij de wetten van 1847 en 1854 gebragte wijzigingen onzekerheid kon ontstaan. Daarenboven zijn er bepalingen in de wet van 1833, die met de tegenwoordige orde van zaken niet meer geheel strooken. Art. 2 van het tegenwoordig wetsvoorstel, hoewel uit het ontwerp van 1848 overgenomen, leert daarvan een voorbeeld op. Er wordt in dat artikel, op het wetsvoorstel der wet van 1833, gesproken van eene vergunning van het plaatselijk bestuur. Men zou daarvoor thans moeten laten: vergunning van burgemeester en wethouders.

In den considerans van het wetsvoorstel zou men niet gaarne afscheiden van het belang der minvermogenden, melding gemaakt zien. De wetgever behoort op zoodanige wijze de verschillende standen der ingezetenen niet te onderscheiden en daardoor voet te geven aan het denkbeeld, dat voor de minvermogenden eenig bepaald recht op verligting van lasten bestaat. Hij moet alleen op het algemeen belang zien, en het is ook voldoende wanneer daar van in den aanhef van eene wet als de tegenwoordige gewag wordt gemaakt.

Art. 1 Ook met een terugblik op de beschouwingen, hier voer onder § 6 medegedeeld, heeft men de opmerking gemaakt, dat indien alleen de accijns op de rogge wordt afgeschad, het voor de zekerheid der heffing van den accijns op de tarwe noodig is, dat de rogge niet opgenomen worde onder de onbelaste graansorten, voor welke volgens de wet van 26 November 1847 de verplichting tot aangifte en tot dekking met consentbiljetten niet meer bestaat. De wet van 1847 rustte op eenen anderen staat van zaken. Formaliteiten, die voor het meel van boekweit, boonen enz. niet volstrekt noodig waren en dus ten gerieve der ingezetenen zijn afgeschad, omdat dit meel van het tarwe en roggemeeel te onderscheiden is, kunnen niet worden gemist, als belast tarwemeel en onbelast roggemeeel zich te gelijk op den molen zullen bevinden.

Art. 5. Men ziet er zeer wezenlijk bezwaar in, dat het volgens dit artikel voortaan alleen van de administratie zou afhangen, in hoeverre aan art. 57 der wet van 29 Maart 1833 gevolg zal worden gegeven. Het laatstgenoemde artikel is in de wet op het gemaal opgenomen, om aan de ingezetenen van het platteland gerief te verschaffen. De noodzakelijkheid der bepaling blijft voor de streken, waar men schier uitsluitend tarwebrood eet, evenzeer na als voor de afschaffing van den rogge-accijns bestaan. Uit de thans voorgedragene wijziging van het voorschrift zouden voor de bevolking dier streken gevolgen kunnen voortvloeijen die tot gegroede klachten over eene nieuwe onbillijkheid aanleiding gaven. Wierd het denkbeeld omtrent de consentbiljetten voor de rogge aangenomen, dan zou eene wijziging van art. 57 der wet van 1833 wel in 't geheel niet in aanmerking komen.

Art. 6. Het denkbeeld om den accijns op het gemaal in het hertogdom Limburg voortaan in plaats van bij admodiatie, bij collecte te heffen, heeft ernstige tegenspraak ontmoet. De voorstellers, zeide men, zijn van het dwaalbegrip uitgegaan, dat tegen die verandering in Limburg geene bezwaren bestonden, of zelfs dat daar aan de heffing ook van deze accijns bij collecte de voorkeur zou wordee gegeven. Zij grondden zich daarbij op eene verklaring, door de Regering den 19den Julij 1848 gedaan; doch hebben te zeer uit het oog verloren, dat die verklaring plaats had onder zeer bijzondere omstandigheden, die thans niet meer bestaan. In 1848 heerschte in Limburg een toestand, dien men wel met den naam van groote verwarring bestempelen kan. Inzonderheid openbaarde zich tegenstand aan al wat naar heffing van accijnsen op de eerste levensbehoeften geleek. Dienengevolge was het destijds bijna onmogelijk in Limburg behoorlijke kohieren voor de heffing der geadmodieerde accijnsen op te maken. Dit gaf aanleiding, dat van de zijde van het bestuur der provincie het denkbeeld geopperd werd om aldaar de heffing bij collecte in te voeren. Het was niet meer dan een redmiddel, dat men in nood aangreep.

Sedert dien tijd is in Limburg de staat van zaken in dit opzigt veranderd. De tegenstand aan het heffen der geadmodieerde accijnsen is verninderd en die heffing heeft nu regelmatig plaats. Sedert de invoering der wet van 13 December 1852 (Staatsblad no. 209) zijn ook verscheidene hoofdbezwaren tegen de admodiatie weggenomen of aanmerkelijk verninderd. Drie gewichtige verbeteringen zijn bij die wet ingevoerd. In de eerste plaats is het maximum van den uitkoop, hetwelk vroeger voor drie belastingen (het gemaal, geslagt en de brandstoffen) met de opcenten slechts ruim 7 gulden per hoofd bedroeg, voor twee belastingen (gemaal en brandstoffen) tot ruim f 11 verhoogd. Daardoor is het mogelijk geworden, de gegooeden billijker te classeren en de minvermogenden eenigzins te ontlasten. In de tweede plaats zijn bij de genoemde wet commissien van repartitie ingesteld, die tamelijk goed werken; terwijl in de derde plaats door het toepasselijk verklaren der bestaande dwangmiddelen voor de directe belastingen op de heffing der accijnsen bij admodiatie, de rigtige ophrengst dezer laatste behoorlijk is verzekerd. Ten gevolge van een en ander kan men zeggen, dat aan de Limburgers eene zeer wezenlijke ondienst zou worden gedaan door hen aan eene heffing van het gemaal bij collecte te onderwerpen.

Men moest zich, naar 't gebelen der leden, die deze beschouwing te berde bragten, echter niet voorstellen dat het behoud dier heffing bij admodiatie, als zijnde een minder kwaad dan die bij collecte in Limburg verlangd wordt omdat de thans op te brengen som als hetrekkelijk laag zou kunnen beschouwd worden. Integendeel zou dan bij de invoering der heffing bij collecte minder worden betaald, omdat de plaatselijke gesteldheid van Limburg zooveel gelegenheid tot fraude geven zou. Dat gewest vormt toch eene smalle strook gronds, voor het grootste gedeelte ter wederzijde door lander begrensd, waarin generlei belasting op het gemaal geheven wordt.

Bijdelijk zou de invoering der heffing bij collecte niet van onbillijkheid zijn vrij te pleiten, nu zich, onder de werking der bestaande wetgeving allengs in Limburg verscheidene takken van nijverheid hebben gesticht, die welke door deze verandering een onherstelbaar nadeel zou worden toegebragt. De thans aldaar aanwezige water- en stoommolenen, alwaar de meelherbidding in het groot plaats heeft, zouden dan zoo goed als vernield worden. Op al deze gronden dus werd op het behoud der heffing bij admodiatie in Limburg aangedrongen. De minder zou daarbij aan het schenken van een privilegie op het stuk van belastingen te denken zijn, omdat dan toch art. 94 der wet op het gemaal van 1833 de heffing bij admodiatie in grensdistrieten toestaat, en omdat de gevreesd daarbij heffen om algemeen niet opzigt tot deze belasting de admodiatie in te voeren.

Door eenige leden is te dezer gelegenheid gevraagd, of in het stelsel van het thans behandelde wets-ontwerp ook niet iets omtrent de 4de en 5de districten van Zeeland moest worden bepaald, waar insgelijks tot nu toe de admotatie bestaat. Deze bedenking is echter opgelost door de herinnering, dat de admotatie daar niet rust op eene wet, maar op een reglement, uitgevaardigd uit kracht der magtiging, bij het straks aangehaalde art. 64 der wet van 1833 verleend.

Art. 9. Het spreekt van zelf, dat de hier aangenomen termijn van 1 Februarij 1855 thans niet meer behouden kan blijven, maar later moet worden gesteld. Welligt zou zelfs eene veel grootere tijdruimte voor het in werking brengen der wet moeten worden gelaten dan in het oorspronkelijk denkbeeld der voorstellers lag, en zulks vooral in het belang der gemeenten, waar opcenten op den rijks-aeijns worden geheven. Men kan zich toch niet voorstellen dat die gemeenten, voor zoover zij bij voorraad de belasting op het gemaal der rogge als eigen middel wilden behouden, met al de daarvoor vereischte werkzaamheden zeer spoedig gereed zullen kunnen zijn. Er zullen daarvoor plaatselijke verordeningen moeten worden vastgesteld, die de koninklijke goedkeuring behoeven.

Aldus vastgesteld bij de commissie, in Januarij 1855.

STRENS.
SCHIMMELPENNINCK VAN DER OIJE.
DOMMER VAN POLDERSVELDT.
HOFFMAN.
VAN RAPPARD.

Gravenhage, 20 Januarij.

Onder de dit jaar opgeroepen voor de nationale militie bevindt zich volgens de aangekondigde en aangeplakte lijst Z. K. H. de prins der Nederlanden, Willem Frederik Nicolaas Albert, tweede zoon van H. K. H. prinses Marianne der Nederlanden.

Naar men verneemt, bestaat bij het Stedelijk bestuur het vooruemen, om te Scheveningen een nieuwen weg aan te leggen en wel van af de Bewaarschool in de richting naar het groot stedelijk badhuis. Reeds heeft de afbakening plaats gehad, en is men in onderhandeling getreden met de eigenaren der gronden om hen tot den afstand daarvan te doen besluiten. De aan te leggen weg zal zeker voor de bezoekers van het Badhuis, veel gemak aanbrengen.

Aangaande het vonnis, onlangs door de Regtbank alhier in de zaak van den heer Maxwils tegen het bestuur der gaz-fabriek geweest, verneemt men nog de volgende bijzonderheden.

Bij art. 20 van het contract over de gaz-leverantie was bepaald, dat de leveranciers, vrijdom zouden genieten van de stads-belasting voor alle brandstoffen. De regtbank nu is van oordeel, dat zoodanige vrijdom valt in de bij art. 71 van het regerings-reglement van 1824, gebezigde bevoordelingen van: vervreemding onder eenige benaming van stadsbezittingen en geregtigheden, en zij grondt dit haar oordeel op de volgende overwegingen.

Dat de te heffen stedelijke belastingen tot de stads-geregtigheden behooren, en mitsdien elke afstand of kwijtschelding eener reeds invorderbare of casu quo verschuldigde belasting is eene vervreemding van stads-geregtigheden, welke volgens gemeld art. 71 aan hoogere goedkeuring onderworpen is.

Dat zulks dan ook strookt met de ratio legis van gemeld art. 71 vermits het raadsbesluit over het ophouden eener stedelijke belasting mede aan hoogere goedkeuring onderworpen is; en al mogt onder het ophouden eener belasting in het algemeen niet begrepen zijn het toekennen van vrijdom aan particuliere personen, het echter ongerijmd schijnt, dat het toekennen van vrijdom geene koninklijke goedkeuring zoude behoeven, vermits dan de stedelijke raad door het uitstreken der vrijstellingen van belasting daadwerkelijk eene belasting zoude kunnen doen ophouden of wijzigen, zonder dat de Provinciale Staten of de Koning daarin gekend waren.

dat het door den gedaagde aangehaalde reglement op de geheele of gedeeltelijke vrijstelling van stedelijke belasting op de brandstoffen, gearresteerd, bij den Raad der stad 's Gravenhage den 12 Maart 1827 en goedgekeurd bij Z. M. besluit van 12 October 1827 ten deze niet van toepassing is, omdat daarbij Burgemeester en Wethouders door den raad wel gemagtigd zijn om aan fabrickanten ten einde de mededinging met elders gelegen fabrieken vol te houden, vrijdom te verleenen, maar die vrijdom slechts, voor een jaar mag verleend worden, en het aanzoek daartoe en onderzoek daarvan telken jare moet vernieuwd worden, terwijl de noodig geachte toezending van gemeld reglement aan de provinciale staten en onderwerping daarvan aan 's konings goedkeuring, a fortiori de noodzakelijkheid aantoonen om de toegestane vrijdom van belastingen, onherroepelijk voor dertig jaren, aan de overweging der Gedeputeerde Staten en de goedkeuring des konings te onderwerpen.

Na dit te hebben aangevoerd, overweegt de regtbank verder: dat mitsdien volgens art. 73 van het Regerings-reglement het raadsbesluit, waarbij de voorwaarden van het contract zijn gearresteerd, ter zake van den daarbij gedanen afstand van de verschuldigde belasting had moeten ter overweging gezonden zijn aan de Staten der provincie tot erlanging der koninklijke goedkeuring, en hetzelfde niet mogt worden ten uitvoer gelegd of het contract worden aangegaan, vóór dat die goedkeuring was verkregen; en eindelijk, dat Burgemeesters en Wethouders, wanneer het stedelijk bestuur van 's Gravenhage onbevoegd en onbekwaam geweest zijnde tot het aangaan van de vermelde overeenkomst, mitsdien de eischer als inge-

zeten van en namens de gemeente 's Gravenhage de nietig-verklaring van die overeenkomst kan vorderen.

Het is voornamelijk op deze gronden, dat de Regtbank, met aanhaling der artikelen 1366 no. 3 en 1486 van het burgerlijk wetboek en van art. 56 van het wetboek van burgerlijke regtsvordering, nietig heeft verklaard de verbindtenissen ontstaan uit de overeenkomst, welke den 3ten Mei 1844 tusschen Burgemeester en Wethouders van 's Gravenhage aan de eene en Abraham van Oyen en Edmund Elsdon Goldsmid aan de andere zijde over de gazverlichting dier stad is gesloten, met bepaling dat de zaak, welke het onderwerp der overeenkomst uitmaakte, en de partijen, die ze hebben getroffen, zullen worden hersteld in den staat, waarin zij zich vóór het aangaan der verbindtenissen bevonden, met dien verstande, dat al hetgeen aan de gemeente 's Gravenhage, ten gevolge der verbindtenissen is uitgekeerd of betaald, slechts zal kunnen worden teruggevorderd, voor zoover het zich nog onder het bestuur dier gemeente bevindt, of voor zooverre mogt blijken, dat die gemeente door het uitgekeerde en betaalde werkelijk is gebaat, of dat het genotene ten haren nutte is aangewend of gestrekt heeft, met veroordeeling eindelijk van den gedaagde in de kosten van den processe.

Baron d'André, minister van Frankrijk bij het Nederlandsche Hof, zal aanstaanden Zaterdag weder een groot diner geven.

Naar men verneemt zal den 26 dezer, in het hotel de Oude Doelen het eerste casino gedurende dit jaar plaats hebben.

De Staats Cl. deelt mede de volgende opgave van op 15 Januarij 1855 in de onderstaande entrepôts aanwezige hoeveelheid ruwe suiker:

Amsterdam	pond 14.536.163
Rotterdam	3.875.602
Schiedam	774.780
Dordrecht	630.440
Middelburg	Nihil
Totaal	pond 19.816.985

De Minister van Oorlog heeft nog uitspraak gedaan omtrent zes andere kadetten der Koninklijke Academie voor de Zee- en Landmagt, die mede ten gevolge van de onlangs plaats gehad hebbende ongeregtigheden tot hooge disciplinaire straffen waren voorgedragen, en wel dat deze streng zullen worden gesurveilleerd tot den tijd van vacantie, als wanneer naar hun gedrag zal worden geoordeeld of zij van de bestemde zes weken verlof in den vacantie-tijd, geheel of gedeeltelijk zullen verstoken worden.

Aan den Hoofd-Commissaris van Politie te Rotterdam is, onder dagteekening Parijs 9 Jan. jl., door den heer A. C. Brade burgerlijk ingenieur aldaar, mededeeling gedaan, dat hem, op den 23sten December jl. te Londen in een hotel garni. no. 30 Upped Charlottestreet, Teitzroij-square, gelogeed zijnde, al zijne kleederen enz., onder anderen een beurs met 650 francs aan Fransch goud, door openbreken van zijn koffer werden ontstolen, vele vermoedens vielen op een Hollander in hetzelfde huis gelogeed, welke opgaf te zijn Willem v. d. Ven van Rotterdam, vroeger aldaar in betrekking, onder anderen op het kantoor van den gepensioneerd luit. kol. militie-commissaris Goetz. Daar zich onder de gestolene goederen ook een in het jaar 1848 te 's Hage aan den heer Brade op zijnen naam (Abraham Gerard Brade) uitgegeven, en sedert steeds jaarlijks door de Nederl. ambassade te Parijs gevisceerd paspoort bevond, zoo kan dit welligt aanleiding geven om den dader op het spoor te komen.

Mogt zich dus iemand van het bedoelde paspoort op de eene of andere wijze bedienen, zoo worden de ambtenaren van justitie en politie verzocht den houder te arresteren, en hiervan dadelijk mededeeling te doen aan gezegden hoofd-commissaris van politie, alsmede aan den Min. van Justitie.

Aan den commissaris van politie te Winsterwijk is door W te Grimmelt, winkelier aldaar, kennis gegeven, dat door hem den 30 December jl. per post van daar is verzonden, een brief inhoudende twee coupons amortisatie-syndicaat, genummerd 20402, verschenen 1 April en 1 Oct. 1854, aan de keerzijde geteekend v. G. J. B. te G. R. geadresseerd aan de heeren Schade en Oldenkot te Amsterdam, en dat deze brief tot heden niet aan het adres is bezorgd.

De Commissaris van Politie voornoemd, verzoekt de opsporing, aanhouding en berigt.

Wij vernemen, zegt het Handelsblad, dat door de directie der Nederl. Handelmaatschappij eene eigenaardige en schoone bijdrage voor de Parijsche wereld-tentoonstelling wordt in gereedheid gebracht. Zij bestaat in eene soort van trofee, waarop op schilderachtige wijze zullen zijn gerangschikt monsters van al de voortbrengselen onzer O. I. bezittingen, voor zoover die door gemelde maatschappij derwaarts overgebracht worden. Zij, die deze soort van trofee gezien hebben, roemen zeer de rangschikking der onderscheidene voorwerpen en het schilderachtig aanzien van het geheel.

Amerongen, 19 Jan. Sedert een paar dagen gaat er zeer veel ijs in den Rijn, waardoor de overtocht, die aan het Wielsche veer sedert eergisteren niet meer per pont geschiedt, zeer bemoeijelijk wordt; de stand van het water is tot het gewone peil teruggekeerd, en blijft steeds vallende.

Arnhem, 19 Januarij. Reeds eenige jaren, na het slopen der stads-manege op het Koningsplein, is de behoefte aan dustlanige leerschool meer dan eens ter sprake gekomen, en hebben, na het overlijden van den pikeur Schierske, onderscheidene bekwame personen zich tot het stedelijk bestuur gewend tot het verkrijgen van dien post, doch vruchteloos. Eindelijk hebben eenige heeren, voorstanders der rijkunst, zich gecombineerd, om eene manege, aan den Buitensingel te doen daarstellen, welk doelmatig ingerigt gebouw heden is ingewijd. Tot pikeur hebben die heeren aangesteld een persoon, die dusdanige betrekking te Maastricht eenigen tijd heeft waargenomen, doch dezelve heeft vaarwel gezegd, uithoofde van te geringe verdiensten. Moge het lofwaardig doel der heeren associés, wier voorzitter is de heer van Emden en tot wier getal, onder anderen, ook de heer Burgemeester, de heer van Brakel en andere voorstanders der rijkunst behooren, met de beste gevolgen bekroond, en de lust tot beoefening dier kunst, op nieuw meer en meer aangewakkerd worden!

Langstraat, 18 Januarij. Nauwelijks bevindt zich ijs op het water, of het heeft alhier een offer geëischt. P. v. G. koperslager uit de gemeente Waalwijk, een voortreffelijk jongeling van 30 jaren, de steun zijner bejaarde ouders, waagde zich al te spoedig op het brooze ijs; slechts weinige schreden van den kant verwijderd breekt het onder zijne voeten, en zinkt hij in de diepte, zoodat men aan zijne bedroefde ouders alleen het ontzieldelighaam konde teruggeven van een beminden zoon, die voor weinige oogenblikken vrolijk en opgeruimd hune woning verliet.

De wettige bevolking der gemeente Drunen, bedroeg op 31 December jl. 2401 zielen. Er zijn in 1854 geboren 75 kinderen, waaronder 36 van het mannelijk en 39 van het vrouwelijk geslacht. Overleden 45 personen, 27 van het mannelijk en 18 van het vrouwelijk geslacht; zoodat het getal der geboorten dat der sterften met 30 overtreft. Gehuwd, naar gelang der bevolking, het aanzienlijk getal van 28 paren.

Advertentien.

Met Koninklijke goedkeuring.

Bij J. G. MEIJER, te Arnhem, wordt, ten voordeele der *St. WALBURGIS-KERK* aldaar, uitgegeven:

GODS VOORZIENIGHEID EN BARMHARTIGHEID,

dichtstukje van J. DE BREET, Prijs 20 Cents. (748).

Prijs-Courant der Effecten.

AMSTERDAM 20 Januarij 1855.		Busland.	
Nederland. Pct.			Pct.
Ned. W. Schuld. 2 1/2	61 1/2	Hope 1798/1816	5
Dito Certificat. 3	73 1/4	Dito 1828/1829	5
Dito Dito .. 4	91 1/2	Cert. 1831/1838	5
O. I. Leening. 4		Dito Dito	4 1/2
Amort. Syndic. 3 1/2		Dito Hope	4
Hand.-Maats. 4 1/2		Dito Stieglitz	5
Belgie.		Dito dito 5e Ser.	4
Certificaten. 2 1/2		Inscr. Assig. 6	
D° Rothschild. 2 1/2	50 1/2	Certific. dito. 6	60
Frankrijk.		Polen.	
Obligatiën . . . 3		Obligatiën . . . 4	
Spanje.		Oostenrijk.	
Nieuwe 1	18 1/2	Metalliek . . . 5	68 1/2
Dito Baitenl. 3		Dito bet. Amst. 5	75 1/2
D° Binnel. 3	32 1/2	Dito Nation. 5	66 1/2
Bew. Sp. Com. 4 1/2		Dito 1847 . . . 2 1/2	32 1/2
Amort. Schuld.		Dito 1851/1852 2 1/2	32 1/2
Portugal.			
Londen nieuwe. 3	37 1/2		
Dito uitgest. . . 4			

Mexic., te Lond. 3 pct. 20 1/2; 21; dito Onb. 20 1/2, 21.
Bij algemeen tragen handel leverde de markt niets bijzonder op. Holl. en Russische fondsen blijven meer gezocht; de andere alle slaanw.

FRANKFORT, Vrijdag 19 Jan. Metal. 5 pct. 65 1/2; Spa. binn. 3 pct. 32 1/2; dito 1 pct. 18 1/2.

LONDEN, Vrijdag 19 Januarij. Consols op 1. 91 1/2; 91 1/2; N. Mexic. 3 pct. 21 1/2; Peru N. 4 1/2 pct. 70; Gren. Uitg. 5 1/2; Ecuador 4; Sardinie 5 pct. 85; Spanje pct. buit. 37 1/2; dito 1 pct. 18 1/2; dito Certific. 5; dito Passive 4 1/2; Russen 4 1/2 pct. 90; dito 5 pct. 10; Holl. 2 1/2 pct. 61; dito 4 pct. 93; Turksche leening 76.

PARIJS, Vrijdag 19 Januarij. Fr. 4 1/2 pct. 94.75; 3 pct. 68.65; Sp. binn. 3 pct. 32 1/2; Belg. 4 1/2 pct. 92.

WEENEN, Vrijdag 19 Januarij. N. Metall. 84 1/2; Leen. 102; Nat. Leen. 87 1/2; Bankactien 1032; Lombard 99; Zilver 27 1/2; Wissel op Londen 12.14; dito op 147 1/2.